

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број тридесет девет

Jeff Pippenger

2026-02-02

Број тридесет девет

Унутрашњи омега-завршни испит, који следи након спољашњег алфа-теста темеља из 2024. године, захтева одређење „ризнице“ и „хране“ која се у ризници чува. Тај тест је пророчки и има унутрашњу и спољашњу линију истине. Да ли су драгуљи остатак Џејмса Вајта, или су то истине Божје Речи? Они су и једно и друго.

На 9/11, Божји народ био је позван да поједе књижицу и да се врати старим путевима Јеремијиним, где су тада били положени темељи. На 9/11, увидело се да је, када је Јовану у једанаестој глави Откривења било речено да мери, било речено да мери две ствари. Било му је речено да мери и храм и оне који се у њему клањају. Било му је речено да изостави трем периода од 1.260 година, током којег су незнабошци газили Светињу и војску. Светиња и војска јесу храм и они који се у њему клањају.

Године 2023, исти анђеол који је сишао 11. септембра поново је сишао, отварајући запечаћену поруку Поноћног вапаја, а затим 2024. године спољашњи темељни испит о томе да ли симбол Рима и даље утврђује визију као што ју је утврђивао за милерите.

„Отворени прозори“ небески означавају долазак унутрашњег омега-теста храма и позив на „повратак“. Тај тест захтева препознавање два симбола. Када је трећи анђеол дошао 1844. године, а затим поново 11. септембра, Јовану је речено да измери храм и оне који се у њему клањају, чиме се тако указује на пророчки рад мерења храма и богомољаца 2023. године. Малахија поставља питање шта је „спремиште“, а шта је „храна“? Та иста питања у Милеровом сну била би: шта је „ковчежић“, а шта су „драгуљи“.

Milerov san poistovećuje otvorene prozore nebeske sa mestom na kojem se pobedonosna crkva iz Otkrivenja devetnaest uzdiže u beli lan da uzjaše bele konje vojske Gospoda nad vojskama. Otvoreni prozori jesu mesto gde se izliva Malahijin blagoslov ili prokletstvo. Milerov otvoreni prozor jeste mesto gde se otpad uklanja, a dragulji sabiraju u kovčežić.

Прво помињање небеских прозора налази се у извештају о Ноју, и када су ти прозори били отворени, дажд је падао четрдесет дана и четрдесет ноћи. Када су прозори отворени, осам душа налази се у ковчегу. Крштење на Црвеном мору увело је четрдесет година лутања, све док Јордан није био пређен. Када је Христос касније био крштен на том истом месту, био је одведен у пустињу на четрдесет дана. Када је васкрсао, као што је то било предобразено Његовим крштењем, поучавао је ученике четрдесет дана пре него што је вазнео на небо.

Када црква пређе из цркве војујуће у Цркву торжествујућу, тридесетогодишњи цар Давид црковаће четрдесет година. Црква торжествујућа представљена је пророком, свештеником и царем. Пророк који је имао тридесет година када је отпочео своју службу од двадесет и две године био је Језекиљ, и ту је службу отпочео када се небеса отворише.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петога дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Ховара, да се небеса отворише, и видех виђења Божја. Језекиљ 1:1.

Са тридесет година Јосиф поче да влада као свештеник, и суочи се с источним ветром ислама који је доносио све већу кризу, омогућивши Египту, аждаји која лежи у мору, да успостави једну светску владу. У тој кризи Јосиф сабра храну у житнице.

У јулу 2023. године зачуо се глас у пустињи, а потом је Лав из племена Јудина почео да скида печате са поруке Поноћног вапаја. Године 2024, темељни спољашњи алфа тест раздвојио је две класе, и процес скидања печата се наставио. Сада, 2026. године, стигао је унутрашњи омега тест храма који ће поново раздвојити две класе.

Sveta седмица у којој је Христос, као Весник Завета, потврдио завет с многима, јесте двориште и Свето место. Од 22. октобра 1844. па док Михаило не устане (као што је учинио на крају те свете седмице када је Стефан био каменован) јесте Светиња над светињама. Пролећни празници испунили су се у светој седмици и представљају алфу празника; а јесењи празници — трубе првога дана, Дан помирења десетог дана, а потом празник сеница од петнаестог до двадесет другог дана — јесу омега празника.

„На сличан начин, и праслике које се односе на други долазак морају се испунити у време назначено у симболичној служби. У Мојсијевом систему, очишћење светиње, или велики Дан помирења, догађало се десетог дана седмога јеврејског месеца (Левитска 16:29–34), када је првосвештеник, пошто је извршио помирење за сав Израил и тако уклонио њихове грехе из светиње, излазио и благосиљао народ. Тако се веровало да ће се Христос, наш велики Првосвештеник, појавити да очисти земљу уништењем греха и грешника, и да благослови свој народ који Га чека бесмртношћу. Десети дан седмога месеца, велики Дан помирења, време очишћења светиње, који је године 1844. падао на двадесет други октобар, сматран је временом Господњег доласка. То је било у складу са већ изнетим доказима да ће се 2300 дана завршити у јесен, и закључак је изгледао неодољив.“

„У причи из Матеја 25, време чекања и сна праћено је доласком женика. То је било у складу с управо изложеним доказима, и из пророштва и из праобраза. Они су носили снажно уверење у своју истинитост; а ‘поноћни поклич’ објављивале су хиљаде верника.

„Као плимни талас, покрет је прешао преко земље. Од града до града, од села до села, и у удаљена сеоска места, ширио се, све док Божји народ који је чекао није био потпуно пробуђен. Фанатизам је нестајао пред овим објављивањем као рани мраз пред излазећим сунцем. Верници су видели како су њихова сумња и недоумица уклоњене, а нада и храброст оживеле су њихова срца. Дело је било слободно од оних крајности које се увек

испољавају када постоји људско узбуђење без обуздавајућег утицаја речи и Духа Божјег. По своме карактеру било је слично оним временима понижења и враћања Господу која су код древног Израиља следила после порука укора од Његових слугу. Носило је обележја која у сваком веку означавају Божје дело. Било је мало заносне радости, већ пре дубоког испитивања срца, исповедања греха и одрицања од света. Припрема за сусрет с Господом била је терет душа у муци. Било је истрајне молитве и безрезервног посвећења Богу.“ Велика борба, 400.

Пролећни празници испунили су се у светој седмици, а рана, или алфа, киша тада се излила на Педесетницу, те је тако представљала изливање позне кише у јесењим празницима. Ти пролећни празници изложени су у Левитској 23, стихови од један до двадесет два. Јесењи празници налазе се у стиховима 23 до 44. 2300 година доводи вас до 1844. Двадесет и два стиха за пролећне празнике и двадесет и два стиха за јесење празнике. Два низа од по двадесет и два у двадесет трећем поглављу.

Празник труба био је упозорење да ће суд наступити за десет дана, а празник сеница био је прослава радости због грехова који су били опроштени на Дан помирења. Субота и осми дан после празника представљају хиљадугодишњи суботњи починак земље.

Али, љубљени, не будите у незнању ово једно: да је један дан пред Господом као хиљаду година, и хиљаду година као један дан. 2. Петрова 3:8.

Први анђео је објавио отварање суда, и на том пророчком нивоу, 1798, која је била Данилово „време свршетка“, представља испуњење празника труба; али 11. августа 1840. године, незапечаћена порука првог анђела из 1798. године била је оснажена испуњењем пророштва о другом тешком јаду. Ислам је део упозорења празника труба, који најављује приближавајући дан суда.

За оне који су вољни да виде, јесењи празници Труба и Сеница представљају алфа и омега празнике, са судом у средини. Није случајно што су ови празници наведени у Левитској двадесет трећој глави. Двадесет три је симбол помирења. Није случајно што је први празник првога дана седмога месеца и што се последњи празник завршава двадесет другог дана. Празник Труба је прво слово јеврејске азбуке, Дан помирења је средишње слово, а Празник сеница је двадесет друго слово јеврејске азбуке.

Двадесет треће поглавље, стихови 23 до 44 Левитске књиге, представљају двадесет и два стиха постављена унутар „оквира истине“. Десети дан у средини означава пробу, јер је десет симбол пробе, а Дан помирења је место где се бележи и разрешава побуна изгубљених, и ту побуну представља тринаесто слово хебрејског алфабета. Средишње слово хебрејске речи истина јесте тринаесто, и оно се подудара с десетим даном седмога месеца, и као путоказ поседује пророчке особине хебрејског алфабета и одређеног дана. Десет плус тринаест јесте двадесет три. Седамдесет је збир 10 пута 7, а десети дан седмога месеца такође је једнак седамдесет, што је симбол завршетка времена милости.

Тада Му приступи Петар и рече: Господе, колико пута ће брат мој сагрешити о мене, а ја да му опростим? До седам пута? Исус му рече: Не кажем ти до седам пута, него до

седамдесет пута седам. Матеј 18:21, 22.

Четири стотине и деведесет година беше одређено за древни Израиљ. Те године су биле одсечене од две хиљаде и три стотине година и биле су представљене као седамдесет седмица, те је Исус тиме показао да је граница времена милости четири стотине и деведесет година, што је у Данилу деветој глави представљено као „седамдесет“ седмица.

Седамдесет недеља одређено је твоме народу и твоме светоме граду, да се оконча преступ, и да се учини крај гресима, и да се изврши помирење за безакоње, и да се уведе вечна праведност, и да се запечати виђење и пророштво, и да се помаже Пресвети.
Данило 9:24.

Јеврејска реч преведена као „одсечено“ употребљена је само у овом стиху у Старом завету, и значи „одређено“ или „прописано“. Она се разликује од речи која се обично употребљава и преводи као „одсечено“, а која се заснива на томе што је Аврам расекао жртвене приносе у првом кораку савеза у Постању петнаест. Било је „одређено“ и „прописано“ да ће Израиљ имати четири стотине и деведесет година времена кушње, а потом ће бити одсечен као Божји заветни народ. Два различита „одсецања“; једно које представља то раздобље као време кушње, „одсечено“ од већег броја бројем седамдесет, и када Јоилово „ново вино“ буде „одсечено“ од њихових уста, време кушње се затвара. Седамдесет представља завршетак времена кушње.

Јесењи празници поседују три ступња јеврејске речи „истина“. Јесењи празници почињу у Левитској 23:23, средња ознака на путу Дана помирења јесте десети дан и тринаесто слово, што је једнако 23, а празник Сеница завршава се двадесет другог дана, а затим следи велики суботни дан после празника, и одломак се завршава у 23:44.

Левит означава левитско свештенство. Пролећни празници изложени су у 23:1–22, а затим су јесењи празници изложени у 23:23–44. Пролећни празници представљени су у двадесет и два стиха, а хебрејски алфавет има двадесет и два слова. И јесењи празници изложени су такође у двадесет и два стиха. Празник труба најављује приближавање суда на Дан помирења. Потом празник Сеница траје седам дана и завршава се двадесет и другог дана седмога месеца. Први од тих седам дана био је обредна субота, као и осми дан, који је био дан после седмодневног празника. Први и осми дан чине осми дан симболом осмога који је од седам.

Говори синовима Израиљевим, и реци: Петнаести дан овога седмог месеца нека буде празник сенâ током седам дана Господу. Првога дана нека буде свети сабор; никаква ропска посла не радите у њему. Седам дана приносите Господу жртву паљеницу; осмога дана нека вам буде свети сабор, и приносите Господу жртву паљеницу; то је свечани скуп; никаква ропска посла не радите у њему. ... И такође петнаестог дана седмога месеца, када саберете плод земаљски, празнујте празник Господу седам дана: првога дана нека буде суботњи одмор, и осмога дана нека буде суботњи одмор. Левитска 23:34–36, 39.

Свечана субота осмога дана представља суботу миленијума, која следи након празника Сеница. Лутање древног Израиља по пустињи током четрдесет година обележава се пребивањем у сеницама за време дана празника Сеница, и оно представља не само изливање позног дажда, него и време Јаковљеве невоље, када су анђели повели Божје верне у брда и планине ради заштите.

„У време невоље, сви смо побегли из градова и села, али су нас гонили безбожници, који су с мачем улазили у куће светих. Подигли су мач да нас убију, али се он поломио и пао немоћан као сламка. Тада смо сви дан и ноћ вапили за избављењем, и тај вапај је узашао пред Бога. Сунце је изашло, а месец је стао. Потоци су престали да теку. Подигли су се тамни, тешки облаци и сударали се један с другим. Али било је једно ведро место постојане славе, одакле је дошао глас Божји као од многих вода, који је потресао небеса и земљу. Небо се отварало и затварало, и било је у превирању. Горе су се тресле као трска на ветру и избацивале око себе назубљено камење. Море је кључало као лонац и избацивало камење на земљу. И док је Бог објављивао дан и час Исусовог доласка, и предавао своме народу вечни завет, изговорио је једну реченицу, па застао, док су се речи разлегале по земљи. Израиљ Божји стајао је с очима управљеним навише, слушајући речи како излазе из уста Јеховиних и разлежу се по земљи као удари најсилније грмљавине. Било је страшно свечано. На крају сваке реченице, свети су узвикивали: Слава! Алилуја! Њихова лица била су обасјана славом Божјом; и сијала су од славе као што је сијало Мојсијево лице када је сишао са Синаја. Безбожници нису могли да гледају у њих због те славе. И када је изречен бескрајни благослов над онима који су одали част Богу држећи Његову суботу светом, заорио се силан победнички поклич над Звери и над њеним Ликом.“

„Тада је отпочела јубиларна година, када је земља требало да почине.“ Review and Herald, 21. јул 1851.

Исус се враћа и земља почива хиљаду година, као што је предсликовано седмогодишњом суботом земље и јубилејем. У трећем стиху, у Левитској двадесет и трећој глави, седмодневна субота за човека означена је као увод у поглавље које се завршава осмим, то јест оним од седам, и представља седмогодишњу суботу починка за земљу.

И Господ рече Мојсију говорећи: Говори синовима Израиљевим, и реци им: Што се тиче празника Господњих, које ћете проглашавати за свете саборе, то су Моји празници. Шест дана нека се ради; а седми дан је субота починка, свети сабор; не радите никаквог посла у њему: то је субота Господња по свим вашим пребивалиштима. Левитска 23:1–3.

Алфа двадесет трећег поглавља јесте седмодневна субота, а омега тог поглавља јесу хиљаду година опустошене земље, што је било предображено седмогодишњом суботом за земљу и јубилејем. Алфа тог поглавља јесу пролећни празници, који почињу седмодневном суботом и завршавају се у двадесет другом стиху; док се омега тог поглавља завршава двадесет другог дана седмога месеца, после чега следи свечана субота осмога дана, која представља седмогодишњу суботу за земљу.

Стихови од једног до двадесет и два представљају Христово дело као Небеског Првосвештеника у Светом месту; стихови од двадесет и три до четрдесет и четири представљају Његово дело у Светињи над светињама. Књига Левитска је симбол свештенства и представља Христову првосвештеничку службу. Алфа субота седмога дана досеже уназад до стварања, а омега субота седме године досеже до обновљене Земље. Двадесет трећа глава Левитске књиге историјски обухвата раздобље од стварања до поновног стварања.

Радост или срамота пророчке поруке представљају симбол оних који имају поруку Поноћног вапаја или њену кривотворину. Док се ова истина не узме у обзир у наративу, промиче питање које производи срамоту. Они који поседују истинско уље неће пропустити ову поенту. Радост је представљена онима чији су греси уклоњени, а они су приказани као они који прослављају празник Сеница.

И Реч постаде тело, и настани се међу нама, (и видесмо славу његову, славу као Јединороднога од Оца,) пуну благодати и истине. Јован 1:14.

Грчка реч преведена као „наставао“ значи „разапети шатор“, односно „пребивати у скинији“. Исус је постао тело и настанио се међу нама као у скинији. Узео је нашу људску природу, нашу скинију, наш шатор, нашу колибу, наше тело. Петар је то овако рекао:

Да, сматрам да је право, док сам још у овоме шатору, да вас подстичем подсећањем; знајући да ћу ускоро свући овај свој шатор, као што ми и Господ наш Исус Христос показа. 2. Петрова 1:13, 14.

Павле је то овако рекао:

Јер знамо да, ако се разори наша земаљска кућа овога шатора, имамо здање од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима. Јер у овоме уздишемо, чезнући да се обучемо у своје обиталиште које је с неба: ако само, будући обучени, не будемо нађени наги. Јер ми који смо у овоме шатору уздишемо, оптерећени; не зато што бисмо хтели да се свучемо, него да се навучемо, да смртно буде прогутано животом. 2. Коринћанима 5:1–4.

Празник сеница представља симбол запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које се извршава када се отворе небеске уставе. Када греси сто четрдесет и четири хиљаде буду уклоњени, Свети Дух ће бити изливен без мере на победоносну цркву. Суд је завршен за сто четрдесет и четири хиљаде, и они који су запечаћени полазе да објаве силни поклич трећег анђела под силом Светога Духа, као што је представљено празником сеница.

Наше тело је храм, и шатор, то јест скинија. Они који су се окупљали у Јерусалиму да прославе празник сеница, прослављали су то што су им греси били избрисани. Мојсије је био употребљен да подигне скинију у пустињи, а празник сеница се на крају прослављао пребивањем у сеницама у пустињи, јер Исус увек крај приказује почетком.

Стога, света браћо, заједничари небескога позива, размислите о Апостолу и Првосвештенику нашега исповедања, Христу Исусу; који је био веран Ономе који га је

поставио, као што је и Мојсије био веран у свему дому његову. Јер је Он удостојен веће славе него Мојсије, утолико уколико онај који је сазидао дом има већу част од дома. Јер сваки дом неко сазида; а Онај који је све саздао јесте Бог. И Мојсије је, заиста, био веран у свему дому његову, као слуга, за сведочанство о ономе што је имало после да буде казано; а Христос као Син над домом својим; чији смо дом ми, ако до краја чврсто одржимо смелост и похвалу наде. Јеврејима 3:1–6.

Мојсије је био верни слуга којег је Бог употребио да подигне скинијски храм, али Христос као Првосвештеник и Апостол има већу част од слуге Мојсија. Сваки дом, од Мојсијевог скинијског храма, преко Соломоновог храма, до Иродовог храма преправљаног четрдесет и шест година, људски храм са својих 46 хромозома и милеритски храм од 1798. до 1844, сви су били саздани од Бога. У пророчкој линији разних пројава храмова, која почиње у Едемском врту, затим после греха на вратима врта, потом после потопа код олтара, па све до Мојсија, три главна оријентира јесу Мојсије, Христос и сто четрдесет и четири хиљаде.

Мојсије и Христос представљају алфу и омегу древног Израиља, и заједно представљају сједињење човечанства и Божанства, што је такође представљено са сто четрдесет и четири хиљаде. При доласку трећег анђела, у једанаестој глави Откривења, Јовану је речено да измери храм, а при доласку тог истог анђела на 9/11, Јовану је поново речено да измери храм. У оба случаја речено му је да изостави трем од 1.260 дана. Године 2023. тај исти анђеол је дошао, и Божји народ је сада позван да измери храм. Тих 1.260 дана, или три и по дана, завршили су се 2023. године, и од тог тренутка па све до непосредно пре закона о недељи храм треба да буде подигнут. Година 2024. означила је полагање темеља, и у њој се побуна испојила као група која је „презрела дане малих почетака“, протестујући против Милеровог поистовећења симбола који утврђује виђење.

И дође ми реч Господња говорећи: Руке Зоровавелеве поставише темељ овогом дому; његове ће га руке и довршити; и познаћеш да ме је Господ над војскама послао к вама. Јер ко је презрео дан малих ствари? Јер ће се они радовати, и видеће висак у руци Зоровавелевој с оних седам; то су очи Господње, које прелазе по свој земљи. Захарија 4:8–10.

Одбацити Милерово поистовећење да је Рим тај који утврђује виђење, значи одбацити темеље, и то је „презрети дан малих ствари“. Милеритски покрет био је алфа покрет првог и другог анђела, а покрет сто четрдесет и четири хиљаде јесте омега покрет трећег анђела. Он је двадесет и два пута моћнији од алфе. У овом пророчком смислу, темељи милеритског покрета јесу „дан малих ствари“. Презрети било коју темељну истину представљену на две Авакумове плоче, значи умрети, јер виђење које се утврђује у четрнаестом стиху једанаестог поглавља Данила јесте исто виђење које је Соломон поистоветио.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче 29:18.

Визија теменог камена је чудесна, јер открива да је темељни угаони камен уједно и завршни камен, али са двадесет и два пута већом силом. Алфа темељни тест 2024. године био је спољашња интелектуална порука запечаћења, а омега храмски тест 2026. године јесте

унутрашња духовна порука запечаћења. Једна препознаје лик и жиг звери, а друга лик и жиг Божји. Тај омега унутрашњи тест представљен је са два симбола из Милеровог сна, који се морају одредити у контексту догађаја последњих дана. Шта је житница? и шта је месо?

Наставићемо о овим стварима у следећем чланку.

Јеврејски брак у Исусово време одвијао се у три главне фазе, често распоређене током више месеци или током једне године. Први корак био је законити брак, назван веридба, у којем је брак правно заснован, али су невеста и младожења остајали раздвојени, док се младожења враћао у кућу свога оца да припреми место за своју невесту. Зато је Марија, Јосифова жена, била названа његовом женом још и пре него што су почели да живе заједно. Неверство у том временском раздобљу сматрало се прељубом.

Период чекања био је неизвестан и могао је трајати данима, недељама или месецима. Та неизвесност је суштински елемент ове параболе. Отац је могао чекати и до годину дана, да би потврдио девојачку чистоту невесте. Младожења није објављивао тачан дан ни час свога повратка, јер је одлука о томе када ће доћи припадала његовом оцу; тако је невеста знала да свадба долази — али не и када. Та неизвесност била је намерна, и док отац не би заповедио младожењи да пође и узме своју невесту, све што је у то било укључено одлагало се.

Када би отац рекао: „иди и узми своју невесту“, младожења би долазио ноћу, са пријатељима, уз повике и звук трубе. То се увек догађало ноћу како би се избегло путовање на велике удаљености по дневној врућини, која у земљи Израилевој може бити тешка и мучна. Бакље и уље били су неопходни, јер није било уличне расвете, а поворка је могла трајати сатима. Стварни обредни израз у древним јеврејским браковима, који се објављивао током поворки, гласио је: „Ево, женик долази!“

Девике (деверуше) у овој причи нису биле случајне жене; оне су биле невестине пратиље, које су чекале с њом, од којих се очекивало да се придруже поворци, и које су биле одговорне да буду спремне у сваки час и да носе своје сопствено уље како би осветљавале пут до младожењине куће. Бакље су брзо сагоревале, те је било неопходно понети додатно уље, за случај дугог пута. Није било заједничког дељења уља.

Кашњење је у древној поворци и браку било уобичајено и културолошки није представљало проблем. Кашњења су се очекивала, а заспати је било сасвим нормално. Разлика није у спавању, него у припремљености, а не у будности. Луде девојке нису предвиделе кашњење као што су то учиниле мудре. Свако би спавао, јер раздобље од законите веридбе до брачног сједињења може трајати годину дана.

Када је поворка стигла до младожењине куће, отпочела је свадбена гозба и врата су била трајно затворена, те они који би закаснили нису били пуштени унутра. То није била суровост — био је то обичај, јер је свако ко би касније покуцао након што су врата била затворена значио да није припадао поворци.

Исус није измишљао сликовите представе, нити је дао икакво објашњење ове приче у параблама, као што је често чинио. Није било потребе да пружи објашњење, јер су све те

културне појединости Његовим слушаоцима биле потпуно разумљиве. Исус је указивао на дослован источњачки брак, а не на апстракцију.

Појединости су у потпуности потврђене хебрејским сведочанством, као и историчарима римског и грчког периода.

Мишна (II век по Хр., али чува обичаје из храмског раздобља пре 70. године по Хр.)

Талмуд (каснија компилација, али цитира ранију праксу)

Јосиф Флавије (јеврејски историчар из 1. века)

Рабинска свадбена литургија и правне расправе

Грчко-римски посматрачи Јудеје

Јосиф Флавије не излаже сажет „приручник о венчању“, али правни и културни детаљи које он подразумевају у потпуности се подударају са описима у Мишни и Талмуду. Мишна је кључни извор.

Ова прича је са силом погодила јеврејског слушаоца 1. века, јер у Матеју 25 ништа није захтевало објашњење. Долазак у поноћ био је уобичајен, светиљке и уље биле су очигледне неопходности, очекивао се и временски размак између законских веридби брака и поноћне поворке, а затворена врата била су уобичајена пракса! Девојке које су биле искључене биле су посрамљене, а за јеврејску публику Исусовог времена срамота лудих девојака била је потпуно заслужена. Пошто је у потпуности познавала обред, Исусова публика не би имала нимало саосећања према лудим девојкама, јер је свако знао да је припремљеност апсолутна одговорност сваке девојке која је била позвана да буде у поворци. Ове истине биле су толико очигледне јеврејској публици да Исус никада није ни морао да пружи било какво објашњење ове приче.